

Kirke- og Underviisministerens Afgjørelse, ibet de tilspøiede følgende Dphlysninger: For det Første, at en Deel af dem vel vare unge, men at de Fleste af dem vare meget svage. Der var saaledes blandt dem 3 Krøblinger, hvem det var ganske umuligt at gaae den lange Vej frem og tilbage, og 3 Mødre med spæde Børn, hvem det var umuligt at være hjemme fra en heel Dag, hvilket vilde udkræves, saafremt de skulde gaae til Alters i deres Præsts Kirke. For det Andet ansøgte de, at Ungen af dem var i Besiddelse af en saadan Befordring, at de kunde tage til Kirke dermed, thi vel kaldtes to af dem Gaardmænd, men de brevede deres Gaarde med Stude, som dog vilde være en underlig Befordring at kjøre 2½ Mil til Kirke med. Endelig ansøgte de, at de Alle vare uformuende og ikke havde Raad til at leie Befordring, saaledes at det altsaa vilde være dem umuligt at komme til Alters i Kirken, saafremt det Ansøgte blev dem nægtet. Ikke destomindre har det høie Ministerium under 27de December f. A. bifaldet Biskoppens Afgjørelse, men jeg antager dog, at det ikke er det høie Ministeriums Mening, at den Tilladelse, der er omtalt i det foreliggende Lovforslags § 2, skal staae som en aldeles ørfesløs Bemærkning, eller at den i de fleste Tilfælde nægtes, saaledes at den kun undtagelsesviis gives, og jeg er derfor meget spændt paa at høre den høitærede Ministers Udtalelse om, i hvilke Tilfælde han troer, at Ansøgninger af det Slags, jeg har omtalt, bør bevilges. Jeg skal afvente en saadan Udtalelse, før jeg gaaer videre.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Jeg vil ikke saa gjerne i Almindelighed udtale, i hvilke Tilfælde Tilladelsen kan ventes — jeg antager i de fleste — men skal holde mig til det specielle Tilfælde, som den ærede Taler nævnte og navnlig til den Grund, som er forekommet Ministeriet meest afgjørende. Det er den, at den omtalte Tilladelse blev begjært særdeles kort, efter at den nye Præst var tiltraadt. Under disse Omstændigheder fandt Ministeriet, at Biskoppen kunde have ikke ringe Anledning til at ønske, at man dog vilde oppbøje nogen Tid, inden

man gjorde et saadant Skridt. Den nye Præsts Ordination havde fundet Sted i Slutningen af Mai; Begjæringen fremkom allerede i Juni, og det syntes derfor ikke ubilligt, at man endnu ventede i nogen Tid. Det var jo muligt, at den nye Præst kunde vide at anslaae de rigtige Strengte hos Menigheden, og pøstfelig vilde det ialtsald være, om det normale Forhold kunde blive staaende, d. v. s., at de Bedkommende kunde finde sig tilfredsstillende ved den Præst, som de have Afgang til at høre, hvad enten de nu kunne høre til Nabokirken med Heste eller Stude, for at bruge et Udtryk, som blev brugt af den ærede Taler. — Det ærede Medlems Referat af den Erklæring, hvorved Ministeriet skulde have sjanfket Biskoppens Svar sit Bifald, er dog neppe ganske stemmende med de brugte Udtryk. Havde det ærede Medlem været bekendt med Resolutionen, vilde han vide, at Ministeriet ikke har gjort Andet end netop souteneret Biskoppens Svar i Sagen, og at Resolutionen navnlig var bygget paa, at Begjæringen var fremkommen for tidlig. — Hvad Endringsforslaget angaaer, skal jeg — da jeg nu har Ordet — tillade mig den Bemærkning, at hvis det bliver vedtaget af Repræsentationen, turde Udsigten til Udfastets Stadfæstelse ikke ganske lidet blive formindsket. Jeg antager, at dette Endringsforslag vil gjøre Regjeringen mere betænkelig ved at gaae den Vej, end de ærede Medlemmer, der interessere sig for Sagen, kunne ønske. Hvorledes Regjeringens Stilling er med Hensyn til Sagen, saaledes som den oprindelig forelaa, har jeg fremsat ved første Behandling, og jeg haaber, at mine Udtalelser dengang ville være fyldestgjørende for de ærede Medlemmer. Efter hvad jeg her har udtalt, maa jeg saaledes tilraade ikke at vedtage Endringsforslaget.

J. A. Hansen: Efter hvad der nu fremgaaer af den ærede Ministers Udtalelse, er det klart, at dersom de Bedkommende efter nogen Tids Forløb endnu skulde ønske at erholde den Ret til at benytte deres Sognekirke, som foreløbig er nægtet dem, kunne de vente at faae Ministeriets Tilladelse dertil. Vi have nu erfaret, at Ministeriets Grund til at nægte Tilladelsen i det nævnte Tilfælde har været